

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Ewelina Lamik

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko M. K. (K.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) S.A. w W. kwotę **126.000 zł (sto dwadzieścia sześć tysięcy złotych)** wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% (tj. wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych) w stosunku rocznym od dnia 20 maja 2016 roku od oraz dalszymi odsetkami ustawowymi w razie zmiany ich wysokości, do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) S.A. w W. kwotę 11.717,39 zł (jedenaście tysięcy siedemset siedemnaście złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 245/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 kwietnia 2018 roku wniesionym do Sądu Rejonowego (...) w L. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przeciwko M. K. żądał zasądzenia kwoty 126 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2016 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K (...) został uznany winnym tego, że w dniu 7 maja 2000 roku w miejscowości K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym marki P., jadąc w kierunku R. na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności i potracił idących po prawej stronie jezdni w tym samym kierunku pieszych D. G. (1) i D. G. (2), w wyniku czego D. G. (1) na skutek doznanych obrażeń głowy ze zmiążdżeniem mózdzka poniosła śmierć na miejscu, zaś D. G. (2) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego, złamania kości promieniowej prawej w miejscu typowym z przemieszczeniem, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej, stłuczenia palca V dłoni lewej i otarcia skóry uda lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, po czym pozwany porzucając pojazd oraz nie udzielając pomocy pieszym zbiegł z miejsca zdarzenia, przy czym pozwany miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swym postępowaniem oraz do rozpoznania znaczenia czynu. W związku ze zgłoszeniem roszczeń przez osoby najbliższe poszkodowanej, powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne pod numerem (...).

Powód uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą w stosunku do A. G. (1) oraz M. G. (1) co do kwot po 24 000 zł, w stosunku do M. H. oraz A. M. co do kwot po 12 000 zł, w stosunku do D. G. (2), A. G. (2) oraz E. B. co do kwot po 18 000 zł. Świadczenia te zostały wypłacone A. G. (1), M. G. (1), M. H. w dniu 14 kwietnia 2015 roku, A. M. w dniu 23 kwietnia 2015 roku, D. G. (2), A. G. (2) oraz E. B. w dniu 26 czerwca 2015 roku. Powód podniósł, że mając na względzie prowadzenie pojazdu mechanicznego przez pozwanego w stanie nietrzeźwości skierowała do pozwanego pismo z dnia 9 maja 2016 roku obejmujące wezwanie do zapłaty kwoty 126 000 zł w terminie 3 dni od doręczenia. Wezwanie do zapłaty zostało skutecznie doręczone pozwanemu w dniu 16 maja 2016 roku. W uzasadnieniu wskazała, że roszczenia regresowe zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującym pojazdem mechanicznym przedawniają się z upływem trzech lat, licząc od dnia wypłacenia odszkodowania poszkodowanemu.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018 roku referendarz w Sądzie Rejonowym (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w C..

Pozwany w toku postępowania wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz podniósł zarzut powagi rzeczy ugodzonej, powagi rzeczy osądzonej w stosunku do A. G. (1) i M. G. (1) oraz zarzut przedawnienia roszczenia. M. K. wskazał, że ubezpieczyciel nabywa roszczenie zwrotne z chwilą wypłaty odszkodowania ubezpieczonemu, jednakże bieg przedawnienia rozpoczyna się już w dniu powstania szkody, a sam fakt nabycia wierzytelności nie skutkuje przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia w stosunku do sprawcy szkody. W konsekwencji rzeczywisty termin przedawnienia roszczenia regresowego jest różnicą pomiędzy terminem przysługującym poszkodowanemu, a okresem jaki upłynął od momentu wymagalności tego roszczenia do chwili wypłaty odszkodowania. Ponadto pozwany podniósł, że w dniu 10 czerwca 2014 roku zawarł z powodem ugodę, na mocy której został zobowiązany do zapłaty roszczeń regresowych wynikających ze zdarzenia z dnia 7 maja 2000 roku. W zakresie zarzutu powagi rzeczy osądzonej wskazał, że na podstawie wyroku Sądu Rejonowego wC. z dnia 23 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I C (...) A. oraz M. G. (2) otrzymali odszkodowanie za śmierć osoby bliskiej w wysokości po 5 000 zł, w związku z czym powodowi przysługiwało względem A. oraz M. G. (1) uprawnienie do podniesienia zarzutu powagi rzeczy osądzonej, czego jednak nie uczynił. W odpowiedzi na pozew wskazał również, że zadośćuczynienie wypłacone na podstawie ugód pozasądowych zostało wypłacone bezpodstawnie, ponieważ nie przeszło na spadkobierców poszkodowanej. Powód zatem bezzasadnie wypłacił na rzecz rodziny poszkodowanej ww. roszczenie, tym samym brak jest podstaw do obciążenia nimi pozwanego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2000 roku w K. miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego śmierć na miejscu poniosła córka powodów D. G. (1). Sprawcą wypadku był pozwany M. K., który kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności i potracił idących po prawej stronie jezdni w tym samym kierunku pieszych D. G. (1) i D. G. (2), po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. Właściciel pojazdu, którym kierował pozwany, posiadał zawartą z powodem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych. W wyniku zdarzenia D. G. (1), na skutek doznanych obrażeń głowy ze zmiążdżeniem mózdzka poniosła śmierć na miejscu, zaś D. G. (2) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego, złamania kości promieniowej prawej w miejscu typowym z przemieszczeniem, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej, stłuczenia palca V dłoni lewej i otarcia skóry uda lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni.

(dowody: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K (...) k. 40v-41, zeznania pozwanego M. K. k. 379, opis skrócony aktu zgonu k. 33v)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K (...) M. K. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i art. 177§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., przy czym Sąd przyjął, że oskarżony w chwili czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swym postępowaniem oraz do rozpoznania znaczenia czynu.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C.z dnia 19 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K (...) k. 40v-41)

Na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 23 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I C (...) A. oraz M. G. (2) otrzymali odszkodowanie za śmierć osoby bliskiej w wysokości po 5 000 zł. Podstawę prawną roszczenia A. i M. G. (1) stanowił art. 446 § 1 k.c.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 23 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I C (...) k. 50v)

W związku ze zgłoszeniem roszczeń przez osoby najbliższe D. G. (1), powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne pod numerem (...). Powód uznał swoją odpowiedzialność w stosunku do A. G. (1) oraz M. G. (1) co do kwot po 24 000 zł, w stosunku do M. H. oraz A. M. co do kwot po 12 000 zł, w stosunku do D. G. (2), A. G. (2) oraz E. B. co do kwot po 18 000 zł. Świadczenia te zostały wypłacone A. G. (1), M. G. (1), M. H. w dniu 14 kwietnia 2015 roku, A. M. w dniu 23 kwietnia 2015 roku, D. G. (2), A. G. (2) oraz E. B. w dniu 26 czerwca 2015 roku na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Wszystkie opisane wyżej ugody wyczerpywały wszystkie świadczenia uprawnionych tj. zadośćuczynienie, odszkodowanie, świadczenia rentowe, koszty pogrzebu i inne koszty.

(dowody: zgłoszenie wypadku w ruchu pojazdu k. 34, zgłoszenie roszczeń z dnia 30 października 2014 roku k. 38-39, zgłoszenie roszczeń z dnia 19 listopada 2014 roku k. 46-47, zgłoszenie roszczeń z dnia 13 maja 2015 roku k. 58-59, ugoda z dnia 13 kwietnia 2015 roku k. 69, 70, 71, ugoda z dnia 22 kwietnia 2015 roku k. 72)

Mając na względzie prowadzenie pojazdu mechanicznego przez pozwanego w stanie nietrzeźwości, w świetle dyspozycji § 33 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, powód skierował do pozwanego pismo z dnia 9 maja 2016 roku obejmujące wezwanie do zapłaty kwoty 126 000 zł w terminie 3 dni od doręczenia. Wezwanie do zapłaty zostało skutecznie doręczone pozwanemu w dniu 16 maja 2016 roku. Pozwany do dzisiaj nie spełnił roszczenia powoda.

(dowody: przesądowe wezwanie do zapłaty k. 77, potwierdzenie odbioru k. 78)

Pozwany ma 37 lat, posiada na utrzymaniu żonę oraz 5-letnią córkę i rocznego syna. Nie posiada żadnego majątku, pracuje jako szewc na umowę o pracę osiągając z tego tytułu minimalne wynagrodzenie krajowe. W dniu 10 czerwca 2014 roku zawarł z powodem ugode, na mocy której został zobowiązany do zapłaty roszczeń regresowych wynikających ze zdarzenia z dnia 7 maja 2000 roku, przy czym obejmujących jedynie odszkodowanie wypłacone na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 23 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I C (...).

(dowód: zeznania pozwanego M. K. k. 379)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do dowodu z przesłuchania pozwanego. Oceniając dokumenty urzędowe i prywatne, znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, Sąd dał im wiarę. Autentyczność oraz treść dokumentów nie była bowiem między stronami sporna, a Sąd nie dopatrywał się podstaw, by wątpliwości takie powziąć z urzędu. Nie zmieniał oceny Sądu fakt, że część dokumentów została przedstawiona jedynie w postaci kserokopii: strony nie kwestionowały wzajemnie zgodności przedłożonych kserokopii z oryginałami dokumentów, wobec czego Sąd uznał kserokopie za wiarygodne dowody pośrednie, wskazujące na istnienie i treść dowodów właściwych. Sąd dał również wiarę zeznaniom pozwanego M. K., gdyż są jasne, spójne i pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Okoliczności wypadku komunikacyjnego z dnia 7 maja 2000 r. nie budziły wątpliwości i nie były w niniejszej sprawie przedmiotem sporu pomiędzy stronami. Bezsprzeczne było, iż sprawcą wypadku był pozwany M. K., który kierował

wówczas pojazdem marki P.. Będąc w stanie nietrzeźwości, doprowadził do wypadku, którego skutkiem była śmierć D. G. (1). Pozwany zbiegł z miejsca zdarzenia. Powyższe ustalenia wynikały jednoznacznie z wyroku karnego skazującego, wydane w dniu 19 października 2001 r. przez Sąd Rejonowy w C. w sprawie o sygn. III K (...) i wiązały w tym zakresie Sąd rozstrzygający w postępowaniu cywilnym zgodnie z art. 11 k.p.c. Bezspornym było także to, że pojazd mechaniczny sprawcy wypadku, był wówczas objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na skutek umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W.. W świetle przytoczonych okoliczności, odpowiedzialność ubezpieczyciela za negatywne skutki wypadku drogowego z dnia 7 maja 2000 r., nie budziła żadnych wątpliwości.

W związku ze zdarzeniem z dnia 7 maja 2000 r., powód, dochodził w niniejszej sprawie (na zasadzie regresu) od sprawcy wypadku M. K., równowartości świadczenia wypłaconego na rzecz uprawnionych. Przesłanką konieczną do powstania prawa regresu w stosunku do kierującego, jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczeń na rzecz uprawnionego i właśnie z tym momentem – z mocy samego prawa – powstaje prawo zwrotne dochodzenia roszczenia, które z tą samą chwilą staje się wymagalne.

W toku procesu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nietypowość regresu uregulowanego w § 33 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, a obecnie w art. 43 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), polega między innymi na tym, że

roszczenie to wykracza podmiotowo poza strony umowy ubezpieczenia, gdyż przysługuje przeciwko kierującemu pojazdem, którym nie musi być ubezpieczający się posiadacz regresu nietypowego, i nie wynika ono z umowy ubezpieczenia ale jest roszczeniem w stosunku do niej autonomicznym, przyznanym ubezpieczycielowi na podstawie szczególnego przepisu prawa.

Nie może mieć więc zastosowania termin przedawnienia określony w art. 442¹ § 2 k.c., ponieważ omawiane roszczenie nie jest roszczeniem deliktowym, mimo że niewątpliwie istnieje związek między roszczeniem z regresu nietypowego a czynem niedozwolonym. Spowodowanie wypadku, stanowi tu niewątpliwie przyczynę sprawczą określonego następstwa roszczeń. Następstwo to polega na tym, że poszkodowany ma prawo żądać naprawienia szkody wprost od ubezpieczyciela, a ten, po dokonaniu wypłaty świadczenia ubezpieczeniowego, może wystąpić - w przypadkach ściśle określonych w ustawie - z roszczeniem przeciwko kierującemu pojazdem o zwrot wypłaconego świadczenia. Związek między tymi roszczeniami ma jednak charakter czysto zewnętrzny w tym sensie, że nie jest wynikiem przejścia z mocy prawa na zakład ubezpieczeń roszczeń ubezpieczającego przeciwko sprawcy wypadku (art. 828 § 1 k.c.) ani wstąpieniem w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 k.c.), lecz stanowi realizację odrębnego roszczenia, przyznanego ubezpieczycielowi z mocy ustawy (Uchwała SN z dnia 10 listopada 2005 r., III CZP 83/05).

W orzecznictwie przeważa jednak pogląd, że do roszczenia regresowego zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującemu pojazdem

mechanicznym, ma zastosowanie ogólny termin przedawnienia roszczeń majątkowych, określony w art. 118 in fine k.c. Stanowisko to jest również zbieżne z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 1981 r., IV CR 63/81 (OSNC 1981, nr 12, poz. 242). W odniesieniu do podmiotu wykonującego działalność gospodarczą - a jest nim zakład ubezpieczeń - będzie to okres 3 lat. W uchwale z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. III CZP 61/12 Sąd Najwyższy podzielając stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 listopada 2005 r., sygn. III CZP 83/05 stwierdził, że roszczenie zwrotne przewidziane w art. 43 ustawy o ubezpieczeniach

obowiązkowych jest nowym, samoistnym roszczeniem, które powstaje z mocy szczególnego przepisu ustawy, nie jest zaś roszczeniem wynikającym z umowy ubezpieczenia lub stosunku ubezpieczenia powstałego na skutek zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy dostrzec, że od daty wypłaty na rzecz uprawnionych poszczególnych części odszkodowania (14 kwietnia 2015 r.), do daty złożenia pozwu (6 kwietnia 2018 r.), nie upłynął okres 3 lat, co oznacza, że roszczenie powoda nawet w części nie jest przedawnione.

Niemniej jednak, gdyby nawet przyjąć, że w przedmiotowej sprawie, zastosowanie znajdzie przepis art. 442¹ § 2 kc, to zarzut pozwanego odnośnie przedawnienia roszczeń powoda również pozostaje niezasadny, bowiem zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zatem, skoro przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w dniu 7 maja 2000 r., to wskazany w w/w przepisie okres, upłynie dopiero w maju 2020 roku.

Skoro zatem zarzut pozwanego odnośnie przedawnienia roszczeń powoda okazał się nietrafny, w dalszej kolejności wskazać trzeba, że przesłanką konieczną powstania prawa regresu w stosunku do kierującego pojazdem sprawcy szkody, jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczenia na rzecz poszkodowanego. Granicą odpowiedzialności sprawcy szkody jest jej rzeczywista wysokość, przy czym w wypadku regresu nietypowego nie może ona przekraczać faktycznie wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania.

W ocenie Sądu, w dacie zdarzenia, obowiązywała ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. nr 59, poz. 344) oraz § 33 rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, z kolei obecnie obowiązuje ustawa z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) oraz ustawa o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151 z 2003 roku ze zm.).

Rozważając podstawę materialną powództwa, zdaniem Sądu, kwestię ewentualnego obowiązku pozwanego M. K. - jako kierowcy pojazdu mechanicznego, który w chwili wypadku był w stanie nietrzeźwości - zwrotu na rzecz powoda wypłaconego uprawnionym odszkodowania z tytułu jego odpowiedzialności cywilnej, należy rozpatrywać w aspekcie stanu prawnego, jaki obowiązywał w dacie wypłacania tego odszkodowania. Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do roszczenia odszkodowawczego, roszczenie zwrotne, każdorazowo oraz bez względu na jego charakter prawny i podstawę prawną, powstaje nie z chwilą wyrządzenia szkody przez jej bezpośredniego sprawcę ale z chwilą naprawienia tej szkody, przez współobowiązane przez zapłacenie stosownego odszkodowania. O powstaniu i zakresie roszczenia zwrotnego, decyduje zaś stosunek wewnętrzny łączący wierzyciela regresowego i dłużnika regresowego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1994 r. III CZP 51/94, LEX nr 4073, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1968 r., I CR 265/68 i z dnia 1 czerwca 1973 r., II PR 97/73).

Reasumując, zdaniem Sądu podstawę prawną roszczenia strony powodowej, stanowi zatem przepis art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Niezależnie od powyższego, gdyby nawet przyjąć, że podstawę roszczenia regresowego należałoby upatrywać w stanie prawnym obowiązującym w dacie wypadku to wskazania wymaga, że § 33 wcześniej powołanego rozporządzenia, stanowi, że ubezpieczycielowi przysługuje uprawnienie dochodzenia od kierowcy pojazdu, zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie nietrzeźwości. Rozporządzenie to, określa ogólne warunki ubezpieczeń obowiązkowych. Nie ulega wątpliwości że jest to katalog otwarty, do którego bez wątpienia można zaliczyć, możliwość wystąpienia zakładu ubezpieczeń z roszczeniem regresowym do sprawcy wypadku spowodowanego stanem jego nietrzeźwości.

Niniejsze postępowanie wykazało, że powód był uprawniony na podstawie art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych do wystąpienia z roszczeniem regresowym, bo została spełniona przesłanka przewidziana w pkt. 1 i 4 w/w przepisu. Pozwany M. K. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 maja 2000 r., w sprawie o sygn. III K (...) za przestępstwo z art. 177§ 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk i art. 11 § 2 kk.

Na aprobatę nie zasługiwały również zarzuty pozwanego w zakresie res iudicata oraz res transacta. Należy wskazać, że Sąd Rejonowy w C. w wyroku z dnia 23 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I C (...) orzekł jedynie w zakresie odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. W niniejszej sprawie powód dochodzi zaś roszczenia regresowego wypłaconego na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Należności dochodzone w niniejszym postępowaniu nie są tożsame z wypłaconymi uprawnionym wcześniej. W zakresie zarzutu powagi rzeczy ugodzonej, przedłożona przez stronę pozwaną ugoda została zawarta w dniu 10 czerwca 2014 roku, a zatem przed wypłatą zadośćuczynienia w dniu 14 kwietnia 2015 roku. Mając na uwadze powyższe nie było możliwe, aby roszczenia te zostały objęte ugodą zawartą z pozwanym. Jednocześnie analizując postanowienia ugody, strony nie wskazały, że wyczerpuje ona wszystkie roszczenia zawiązane z przedmiotowym wypadkiem.

Roszczenie zwrotne obok roli kompensacyjnej spełnia również funkcję represyjną i prewencyjną w zakresie zapobiegania kolizjom i wypadkom samochodowym. Niewątpliwie chodzi o to, by zapobiec sytuacjom, w których ochrona byłaby przyznana osobie postępującej w sposób szczególnie naganny. Takim właśnie postępowaniem było postępowanie pozwanego M. K., który spowodował wypadek, znajdując się w stanie nietrzeźwości, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia. Zatem spełnione zostały przesłanki formalne do żądania przez Ubezpieczyciela zwrotu równowartości świadczenia wypłaconego uprawnionym. Z akt niniejszej sprawy wynika, że powód wypłacił uprawnionym, łączną kwotę 126.000,00 zł. Wskazuje na to korespondencja powoda z uprawnionymi, treść zawartych z uprawnionymi ugód oraz lista wypłat odszkodowań. W ocenie Sądu, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony przez pozwanego, że nie powinien on ponosić odpowiedzialności za to, że powód wypłacił uprawnionym świadczenie w łącznej kwocie 126.000,00 zł. Bezsprzeczne w niniejszej sprawie jest, że powód zawarł z uprawnionymi ugody, w których strony ustaliły wysokość odszkodowania. Na skutek wypadku, którego sprawcą był pozwany, śmierć poniosła córka oraz siostra uprawnionych. W związku z tym należało uznać, że Ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego w sposób rzetelny i adekwatny do stopnia krzywdy doznanej przez uprawnionych, dokonał wypłaty zadośćuczynienia w łącznej kwocie 126.000,00 zł. Pozwany miał możliwość wykazywania, że zakład ubezpieczeń zbędnie lub nadmiernie świadczył na rzecz uprawnionych, niemniej jednak, pozwany w żaden sposób nie podjął inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

Bezzasadne są również twierdzenia pozwanego w zakresie, w którym wskazało, że zadośćuczynienie wypłacone na podstawie ugód pozasądowych zostało wypłacone bezpodstawnie, ponieważ nie przeszło na spadkobierców poszkodowanej. Należy wskazać, że powód wypłacił zadośćuczynienie, które przysługiwało osobom najbliższym zmarłej na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Jak wskazuje Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r. (III CZP 76/10), skoro do katalogu dóbr osobistych zalicza się m.in. prawo do prywatności, intymności, prawo do planowania rodziny, to czemuż za takie dobro nie można by uznać prawa do więzi rodzinnych, stanowiących podstawę funkcjonowania jakże istotnej jednostki społecznej - rodziny. Słusznie zauważa Sąd Najwyższy, że skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 września 2005 r. (I ACa 554/05) twierdząc, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na mocy powołanych przepisów orzekł o zasądzeniu na rzecz powoda (...) S.A. w W. od pozwanego M. K. kwotę 126.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2016 roku jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odorki ustawowe. W niniejszej sprawie pismem z dnia 9 maja 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w terminie 3 dni. Wezwanie zostało skutecznie doręczone w dniu 16 maja 2016 r. W wyznaczonym terminie pozwany nie zwrócił żądanej kwoty. Do dnia wniesienia powództwa, pozwany nie uregulował należności. Wobec powyższego, Sąd zasądził kwotę 126.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2016 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.